

Arrest

nr. 220 700 van 3 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als wettelijke vertegenwoordigster van X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 10 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging 31 oktober 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. In hoofde van de minderjarige S.A.A. werd bij de Belgische ambassade te Kampala een aanvraag tot de afgifte van een visum type D ingediend.

1.2. Op 31 oktober 2018 werd deze aanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“(…)

Aangezien betrokkene zich bij haar zus in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet

voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst immers niet dat zij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en legt immers geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat zij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor kunnen opkomen. De authenticiteit van de 'Geboorteakte nr. 94640 regionale rechtbank Banadir/Mogadishu dd 20/09/2017, van het 'Certificaat ter bevestiging van identiteit nr. 94640 regionale rechtbank Banadir/Mogadishu dd 20/09/2017', van het 'Overlijdensattest nr 64287 niet gelegaliseerd dd. 06/12/2015 lokale regering Mogadishu Ubado Ali Heyder overleden op 20/06/2008', van het 'Certificaat transfer van verantwoordelijkheid Wadajir rechtbank dd. 05/10/2010 2 Somalische getuigen bevestigen dat de ouders van betrokkene in 2008 - 2010 overleden en dat dat verantwoordelijkheid over haar opvoeding naar de ZUS F. A. A. gaat', kan niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden. Het feit dat beide ouders overleden zijn wordt niet gestaafd. Bovendien bevatten deze documenten spelfouten waardoor er twijfel is omtrent de waarachtige karakter van de inhoud van deze voorgelegde documenten. In het kader van haar asielprocedure verklaarde de zus van betrokkene op 29/06/2016 bij de DVZ dat zij 2 zussen heeft die nog in leven zijn (betrokkene + haar jongeren zus S./humanitaire visumaanvraag nr. 14235) alsook een oudere broer genaamd Y. die inmiddels 22 jaar oud, alsook dat er nog grootouders in leven zijn. Hieruit blijkt, eveneens bij gebrek aan elementen die het tegendeel zouden moeten bewijzen, dat betrokkene niet geïsoleerd is. Eveneens maakte haar zus in 2016 bij de DVZ geen melding van het feit de ouderlijke verantwoordelijkheid te hebben. Er werd een attest voorgelegd van een asielzoekers certificaat in Oeganda dd. 10/10/2017, waardoor zij zich vermoedelijk niet geïsoleerd in een prangende humanitaire situatie bevindt, aangezien zij zich nu in een zone bevindt, waarbij zij op bescherming van de lokale autoriteiten in Oeganda kan rekenen. Betrokkene toont niet aan geïsoleerd te zijn in het land van herkomst en dat er niemand is die voor haar kan zorgen. Betrokkene toont niet aan dat de in België verblijvende persoon haar enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden. Er werd geen enkel geldend bewijs voorgelegd dat betrokkene onder de zorgen van haar zus valt of viel sinds 2010.. Er werden enkel twijfelachtige documenten en verklaringen voorgelegd die niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"II.1. Eerste middel

Schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet

Schending van de materiële motiveringsplicht

II.1.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot humanitaire visum geweigerd omdat zij stelt de voorgelegde documenten niet te kunnen aanvaarden ; Zij stelt dat de authenticiteit van deze documenten niet kan worden geverifieerd. Zij stelt tevens gelegaliseerde attesten van verzoekende partij te verwachten:

“...”

De verwerende partij weet zonder twijfel dat de Somalische regering door België nog niet erkend werd en dat alle archieven er vernietigd werden ingevolge de burgeroorlog.

Dit is immers tevens de reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties¹.

Verzoekende partij nodigt verwerende partij aldus uit om in haar nota met antwoord te willen verduidelijken welke bewijzen er van haar dan wel verwacht worden, wetende dat zij over de Somalische nationaliteit beschikt.

Indien zij geen verduidelijking hieromtrent kan geven, dan kan de verzoekende partij enkel maar vaststellen dat de verwerende partij in casu onmogelijke eisen heeft. Zij diende immers rekening te houden met het feit dat de verzoekende partij, om redenen onafhankelijk van haar wil, niet in staat is om gelegaliseerde Somalische documenten voor te leggen.

11.1.2. De verzoekende partij is wel verbaasd te lezen dat verwerende partij meent dat de authenticiteit van Somalische documenten niet kan worden geverifieerd.

In een groot aantal gelijkaardige aanvragen tot gezinshereniging, neemt verwerende partij de voorgelegde documenten wel in overweging om ze dan als frauduleus af te doen (voorbeeld : stuk 3).

Dit betekent dat verwerende partij de Somalische documenten weldegelijk in overweging neemt wanneer het haar best uitkomt. Zij onderzoekt dan de stempels om dat te bepalen of het om een « authentiek » of een « vals » document gaat. Anders dan de ministerie van Buitenlandse zaken, lijkt verwerende partij een duidelijk idee te hebben wat een "authentiek Somalisch document" zou zijn.

Echter - zoals hierboven reeds aangehaald, lijkt zij deze visie enkel te hanteren wanneer het haar best uitkomt.

Dit is niet wat men van een goed bestuur mag en kan verwachten.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Het is aldus duidelijk dat verwerende partij een tegenstrijdige houding aanneemt in gelijkaardige dossier, wat betreft het al dan niet aanvaarden van (authentieke) somalische documenten.

Om deze reden schendt de thans betreden beslissing op flagrante wijze de materiele motiveringsplicht.

11.1.3. De verwerende partij is dan ook niet ernstig daar waar zij eigen conclusies begint te trekken uit de asielaanvraag van de verzoekende partij.

Uiteraard mag zij deze aanvraag bekijken, doch als zij er eenzijdige conclusies uit wenst te trekken, dan dient zij, ten einde de algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet te schenden, de verzoekende partij hier wel voorafgaandelijk mee te confronteren.

Zo is haar broer vermist sinds 2016.

Ook is het de verzoekende partij hoogste onduidelijk uit welke passage uit het asielrelaas van haar zus zou moeten blijken dat haar grootouders nog in leven zouden zijn. Dit klopt immers niet, zij zijn overleden.

Het is de verwerende partij die manifest onredelijk is. Mocht zij echt van mening zijn dat de verzoekende partij moet aantonen dat er "geen andere" familieleden zijn die voor haar kunnen zorgen, dan wordt zij bij deze gesommeerd te verduidelijken in haar nota met opmerkingen wat zij precies verwacht van de verzoekende partij. Als het een pertinente verwachting is, dan is de verzoekende partij bereid deze

procedure stop te zetten en een nieuwe aanvraag in te dienen, rekening houdend met de verwachtingen van de verwerende partij.

De verzoekende partij vermoedt echter dat de verwerende partij geen zinnig antwoord op zal geven en aldus eigenlijk impliciet zal toegeven dat dit slechts een motivering pour les besoins de la cause was - aangezien zij ook wel weet dat de verzoekende partij nooit aan haar eisen zal kunnen voldoen.

11.1.4. Tot slot stelt de verwerende partij dat zij geen bewijzen ziet van het feit dat de oudere zus van de verzoekende partij haar enige financiële steun is. Hoe moet een dergelijk bewijs geleverd worden?

Men kan bewijzen dat men steun van iemand krijgt, maar men kan moeilijk bewijzen dat men geen steun van iemand krijgt - dit motief grenst dus aan het absurde.

Wel is duidelijk dat er geldoverschrijvingen gebeurden door de oudere zus in België aan de bij de verzoekende partij verblijvende zus in Oeganda (stuk 4).

De thans bestreden beslissing schendt dan ook op manifeste wijze de materiele motiveringsplicht en artikel 9 van de vreemdelingenwet.”

2.1.2. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

In casu staat het niet ter discussie dat S.A.A. geen vreemdeling is die zich in één der in artikel 10 van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen bevindt. Opdat zij langer dan drie maanden in het Rijk zou kunnen verblijven, dient zij hiertoe derhalve te worden gemachtigd door de bevoegde minister of zijn gemachtigde. Deze heeft, gelet op de bewoordingen van artikel 9 van de vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid. Het feit dat verweerder de aanvraag van S.A.A. heeft afgewezen, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op zich niet toe te concluderen dat artikel 9 van de vreemdelingenwet is geschonden.

De Raad dient er verder op te wijzen dat hij bij de beoordeling van de vraag of de materiële motiveringsplicht werd gerespecteerd, niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een administratieve beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het determinerende motief in de bestreden beslissing is de vaststelling dat er “*geen bijzondere humanitaire elementen*” in het dossier aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum op basis van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen. Verweerder heeft ter onderbouwing van dit standpunt uiteengezet dat niet blijkt dat S.A.A. financieel afhankelijk is van de in België verblijvende F.A.A., en dat evenmin vaststaat dat zij geïsoleerd leeft. Waar verzoekster stelt dat het gevraagde visum voornamelijk wordt geweigerd omdat de door S.A.A. voorgelegde documenten niet kunnen worden aanvaard en de authenticiteit van deze documenten niet kan worden aanvaard, gaat zij uit van een foutieve of onvolledige lezing van de bestreden beslissing.

Door te stellen dat verweerder nalaat te verduidelijken welke concrete bewijsstukken er worden verwacht, toont verzoekster daarnaast niet aan dat het determinerende motief in de bestreden beslissing incorrect of kennelijk onredelijk is of dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte feitenbeoordeling.

Het loutere feit dat verzoekster niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder de door haar voorgelegde bewijsstukken, die volgens haar uitgaan van de Somalische autoriteiten, beoordeelde, laat de Raad evenmin toe te concluderen dat het determinerende motief – met name dat er geen humanitaire elementen worden aangetoond – incorrect is.

Ten overvloede dient te worden gesteld dat verzoekster, door toe te lichten dat documenten die uitgaan van de Somalische autoriteiten nooit worden gelegaliseerd, niet aantoont dat verweerder verkeerdelijk aangaf dat de door S.A.A. aangebrachte documenten, die zouden uitgaan van de Somalische autoriteiten, *“gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, [...] niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden”*. Het is tevens niet kennelijk onredelijk om de authenticiteit van stukken die door de overheid zouden zijn afgeleverd in vraag te stellen op basis van de vaststelling dat deze spelfouten bevatten. Verzoeksters uiteenzetting dat de Raad in een andere zaak reeds oordeelde dat spelfouten verweerder er niet van mogen weerhouden het bestaan van een verwantschapsband te onderzoeken, doet aan het voorgaande geen afbreuk. In de continentale rechtstraditie hebben arresten trouwens geen precedentswaarde en er blijkt niet dat de feiten, die aanleiding gaven tot het arrest waarnaar verzoekster verwijst, vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. De Raad wijst er in dit verband op dat in tegenstelling tot een aanverwantschapsband een bloedverwantschapsband – verzoekster stelt immers de zus te zijn van F.A.A. – kan worden aangetoond op basis van een DNA-onderzoek. Verzoeksters, met een stuk onderbouwd, standpunt, dat verweerder soms uit Somalië afkomstige stukken onderzoekt en deze dan als frauduleus bestempelt, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De Raad benadrukt tevens dat het gegeven dat verweerder stelde dat de verklaringen die verzoekster aflegde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming evenmin toelaten te besluiten dat S.A.A. actueel geen andere verwanten heeft op wie ze kan terugvallen *in se* een overtuigende overweging is en dat de eventuele gegrondheid van een kritiek tegen een dergelijke overweging niet tot de vernietiging van een administratieve beslissing kan leiden (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833). De beschouwingen van verzoekster omtrent de aanwezigheid van andere verwanten gaan ook voorbij aan het gegeven dat verweerder motiveerde dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat S.A.A. actueel in Oeganda verblijft en zij zich in een zone bevindt waar zij op de bescherming van de lokale autoriteiten kan rekenen. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat verzoekster niet betwist dat zij tijdens de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming in 2016 verklaarde dat zij nog een meerderjarige broer heeft, die net zoals haar kinderen en hun grootmoeder langs vaderszijde in Elgaras verbleef.

Het wordt verder niet betwist dat verzoekster regelmatig geldbedragen aan S.A.A. overmaakte. Verweerder heeft echter gesteld dat hieruit niet blijkt dat verzoekster de enige persoon is op wie S.A.A. kan terugvallen. Deze overweging is niet kennelijk onredelijk gezien het feit dat verzoekster reeds sedert 2016 in het Rijk verblijft en dus in redelijkheid kon worden aangenomen dat andere personen en/of instanties ondertussen de zorg voor S.A.A. op zich namen. Verzoekster verengt de overweging in de bestreden beslissing omtrent de steun onterecht tot louter financiële steun. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij op basis van deze te strikte interpretatie van een overweging voorhoudt dat er sprake is van een vraag om een onmogelijk bewijs te leveren en van een motief *“dat grenst aan het absurde”*.

Er blijkt niet dat het determinerende motief van de bestreden beslissing incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, kan niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“11.2. Tweede middel

Schending artikel 8 EVRM

Schending van de materiële motiveringsverplichting

11.2.1. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

11.2.2. Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar wettelijke voogd een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar zus ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

Aangezien de zus van de verzoekende partij in België de vluchtelingenstatus verkreeg, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar zus in Somalië kunnen samenwonen. Een familieleven in Somalië is voor hen dus onmogelijk.

11.2.3. Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar zus/wettelijke voogd redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

Nochtans heeft Uw Raad in een gelijkaardig dossier gesteld dat verwerende partij rekening dient te houden met het bestaan van een familieleven tussen adoptieve kinderen. Uw Raad heeft in dat dossier eveneens rekening gehouden met de neergelegde documenten (CCE 186 198 dd. 28 april 2017):

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij in het verzoekschrift geen rekening te hebben gehouden met haar gezinsleven die ze met de referentiepersoon onderhoudt en waarvan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was, gelet op de stukken van het administratief dossier. Ze beklemtoont dat de referentiepersoon reeds bij het indienen van haar asielaanvraag op 12 november 2012 melding heeft gemaakt van de verzoekende partij en haar zus.

Voorts betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing waar er gesteld wordt dat ze deugdelijk gehuisvest is, nu ze als minderjarige op een kamer verblijft in het bijzijn van andere mensen, maar zonder haar familie in Oeganda. Ook benadrukt ze dat haar stiefmoeder erkend vluchteling is in België, waardoor ze geen gezinsleven in Somalië kunnen onderhouden.
(...)

Een wettelijke en oprechte adoptie zal in beginsel gelijkstaan met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zelfs indien het gezinsleven nog niet gevestigd is bij gebrek aan samenwoning of hechte banden tussen adoptiekind en de adoptieouders (EHRM 22 juni 2004, nrs. 78028/01 en 78030/01, Pini e.a. v. Roemenië, par. 136-148; EHRM 14 november 2013, nr. 19391/11, Topčić-Rosenberg v. Kroatië, par. 38). Het administratief dossier bevat geen stukken waaruit blijkt dat de verzoekende partij door de referentiepersoon geadopteerd werd.

Het administratief dossier bevat wel een stuk waaruit blijkt dat de biologische moeder van de verzoekende partij en haar zus op 19 augustus 2000 overleden is. De biologische vader van de verzoekende partij was de echtgenoot van de referentiepersoon. Doordat de biologische moeder van de verzoekende partij overleden is, werd de verantwoordelijkheid over de verzoekende partij en haar zus overgedragen aan de referentiepersoon door een rechtbank. Deze rechtbank duidde de referentiepersoon ook aan als stiefmoeder. Het administratief dossier bevat ook een ander stuk waaruit

blijkt dat de biologische vader van de verzoekende partij sinds 24 juni 2002 verdwenen is. Samen met de biologische vader van de verzoekende partij had de referentiepersoon nog zeven kinderen. Doordat de biologische vader van de verzoekende partij verdwenen is, werd de verantwoordelijkheid over de zeven biologische kinderen, de verzoekende partij en haar zus overgedragen aan de referentiepersoon door een rechtbank. Noch in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen wordt de echtheid van voormelde stukken betwist.

Of er tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon een de facto beschermenswaardig gezinsleven bestaat is een feitenkwestie waarbij onder andere rekening wordt gehouden met rol die de referentiepersoon speelde ten aanzien van de verzoekende partij en de hechtheid van de banden tussen het kind en de referentiepersoon (EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, *Moretti and Benedetti v. Italië*, par. 48-52). Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij meent dat ze in casu geen visum hoeft uit te reiken daar de verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend in Oeganda, daar Somalische vluchtelingen gratis school kunnen volgen in Oeganda, daar er een grote Somalische gemeenschap is in Oeganda, daar ze deugdelijk gehuisvest zijn en dat hun situatie niet als voldoende hulpbehoevend kan worden gekwalificeerd. Ook meent de verwerende partij dat de verzoekende partij door haar familie vanuit het buitenland financieel kan onderhouden worden. Uit deze motieven blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het mogelijk bestaan van een beschermingswaardig familieleven tussen de verzoekende partij en haar stiefmoeder, de referentiepersoon, en dit in de zin van artikel 8 van het EVRM.

(...)

Waar in de aanloop naar, dan wel het geven van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij, kan de Raad in casu enkel vaststellen dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het aangevoerde gezinsleven van verzoekende partij, zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, is deze bepaling geschonden juncto de materiële motiveringsplicht in het kader van artikel 9 van de Vreemdelingenwet (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68).

Het loutere feit dat de voorgelegde documenten niet werden gelegaliseerd is een non-argument aangezien Somalische documenten nooit gelegaliseerd kunnen worden.

II.2.4. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht."

2.2.2. De Raad kan slechts vaststellen dat, om tot het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt te kunnen besluiten, vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap dient te worden vastgesteld en vervolgens moet kunnen worden vastgesteld dat die familiale band voldoende "hecht" is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653).

In casu dient te worden vastgesteld dat niet blijkt dat enig bestaand gezinsleven in het gedrang wordt gebracht doordat aan S.A.A. een visum type D wordt geweigerd en dat evenmin blijkt dat verzoekster en S.A.A. een bijzonder hechte band hebben die verweerder er zou toe verplichten S.A.A. tot een verblijf in België te machtigen. Het gegeven dat verzoekster en S.A.A. familie van elkaar zouden zijn en verzoekster aangeeft de wens te hebben dat deze minderjarige haar vervoegt in België, laat op zich ook niet toe te besluiten tot het bestaan van een uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting die verweerder zou verhinderen de bestreden beslissing te nemen. Waar verzoekster verwijst naar de onmogelijkheid om haar "familieleven" elders "voort te zetten", kan het volstaan te duiden dat eventuele familiale banden niet tenietgaan doordat personen niet in hetzelfde land verblijven en dat in de mate dat verzoekster de bedoeling heeft te verwijzen naar de verderzetting van een gezinsleven (kerngezin) er moet worden herhaald dat, aangezien verzoekster sedert 2016 in het Rijk verblijft, er reeds jaren geen effectief gezinsleven meer is, zodat niet kan worden gesproken van het beëindigen van een gezinsleven dat pas zou kunnen na een verdere belangenafweging.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT